

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.612 van 3 april 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, hem ter kennis gebracht op 23 december 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in uitvoering van de beslissing van 9 december 2008, hem eveneens ter kennis gebracht op 23 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HOLAIL, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn.

Op 1 augustus 2002 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 24 september 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 24 september 2002 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 februari 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 13 februari 2003 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 1 oktober 2004 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 135.620.

Op 18 februari 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voornoemde aanvraag wordt aangevuld op 16 februari 2005, op 19 oktober 2006, op 1 februari 2007 en op 13 juli 2007.

Op 13 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag van 18 februari 2004 zonder voorwerp wordt verklaard. Op 9 augustus 2007 richt de gemachtigde van de minister een schrijven aan de advocaat van verzoeker waarin wordt meegedeeld dat de aanvraag van 18 februari 2004 als afgesloten wordt beschouwd.

Tegen voorgaande beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 9 november 2007 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 3496.

Op 10 maart 2008 dient verzoeker per aangetekend schrijven aan de stad Antwerpen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 31 juli 2008 legt verzoeker bij de stad Antwerpen bijkomende stukken over bij zijn aanvraag van 10 maart 2008, meer bepaald zijn Nigeriaans paspoort.

Op 7 augustus 2008 schrijft de advocaat van verzoeker de stad Antwerpen aan met de vraag de aanvraag van 10 maart 2008 over te maken aan DVZ Brussel, alsook de kopie van het Nigeriaans paspoort, die opnieuw bijgevoegd worden. Dit schrijven wordt op 14 augustus 2008 ontvangen door de stad Antwerpen.

Op 13 augustus 2008 faxt de advocaat van verzoeker ook een aanvulling op de aanvraag van 10 maart 2008, namelijk de kopie van het paspoort, door naar DVZ Brussel

Op 9 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige

motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het document dat ter staving van betrokkenes identiteit betreft een Nigeriaans nationaliteitscertificaat uitgereikt door de Ambassade van Nigeria in Brussel. Dit document geeft enkel aan dat betrokkene over de Nigeriaanse nationaliteit beschikt. Dit blijkt echter geen aanvaardbaar identiteitsdocument te zijn in de zin van punt II (1-b) van de omzendbrief van 21.06.2007. Dit document wordt bijgevolg niet weerhouden door onze dienst.

*Betrokkene stuurt op 31.07.2008 een aanvulling met daarin een Nigeriaanse paspoort. Deze laattijdige indiening kan door onze dienst niet aanvaard worden daar de wetgever in de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C2 – c) duidelijk meedeelt dat bij de indiening steeds een identiteitsbewijs in de zin van punt II (1-b) van diezelfde omzendbrief moet meegeleverd worden.
(...)”*

Op 23 december 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)”

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7 alinea 1 2° van de wet van 15.12.1980)

- *Betrokkene werd niet vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 14/02/2003.*
- *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 24/09/2002. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.*

“(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 24 september 2002, samen met de beslissing tot weigering van verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt dat de beroepsprocedure tegen voormelde beslissingen werd uitgeput. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2002 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat

verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

De door verzoeker ingeleide vordering ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 23 december 2008, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing geenszins voldoet aan de motiveringswet. Hij stelt dat de verwerende partij de onontvankelijkheidsbeslissing in casu motiveert uitsluitend op basis van het feit dat er zogenaamde laattijdige indiening was van het Nigeriaans paspoort en zich hiervoor baseert op de omzendbrief van 21 juni 2007 II C2 c. Verzoeker stelt dat de verwerende partij zich in de beslissing steunt op een passage uit de voornoemde omzendbrief die letterlijk luidt als volgt:

“Wanneer er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, of wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werd of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld, verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk.”

Verzoeker zet uiteen dat de bestreden beslissing genomen werd op 9 december 2008, dat de aanvankelijke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dateert van 10 maart 2008 en dat hij op 7 augustus nog een aanvullend stuk opstuurde, namelijk het paspoort. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij derhalve in het bezit was van alle documenten met betrekking tot de aanvraag, ruimschoots voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker geeft aan dat noch in de omzendbrief, noch in de wet een definitie wordt gegeven van ‘de aanvraag’. Hij vervolgt dat de verwerende partij kennis heeft van het aanvullend stuk dat aangetekend verzonden werd op 7 augustus 2008, gezien zij er uitdrukkelijk naar verwijst in haar beslissing. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij meent dat het nagezonden stuk, het Nigeriaans paspoort van verzoeker, zou moeten beschouwd worden als ‘zijnde niet bij de aanvraag gevoegd’ zoals de omzendbrief voorschrijft. Bovendien meent verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing foutief is gezien de verwerende partij motiveert als volgt:

“Deze laattijdige indiening kan door onze dienst niet aanvaard worden daar de wetgever in de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C2 – c) duidelijk meedeelt dat bij de indiening steeds een identiteitsbewijs in de zin van punt II (1-b) van diezelfde omzendbrief moet meegeleverd worden.”

Verzoeker stelt dat de omzendbrief niet stelt dat er bij de ‘indiening’ steeds een identiteitsbewijs moet meegeleverd worden; dat men in de omzendbrief enkel spreekt over ‘de aanvraag’.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een

inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsverplichting. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, §1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*). Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken. Ook uit het advies van de Raad van State bij de wetswijziging blijkt duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184*).

De Raad van State stelt immers dat: "(...) *het verschil tussen de drie gevallen waarvan sprake is in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, enerzijds, en het ontworpen artikel 9bis, § 1, eerste lid, anderzijds, (ligt) in het feit dat in de drie gevallen bedoeld in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, het niet nodig is een identiteitsbewijs over te leggen.*" De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*).

De Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de verwerende partij in het bezit was van alle documenten met betrekking tot de aanvraag ruimschoots voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zijn aanvraag van 10 maart 2008 op 27 maart 2008 per aangetekend schrijven

heeft verzonden naar de stad Antwerpen. Verder blijkt ook dat verzoeker zijn paspoort voorlegt aan de stad Antwerpen op datum van 31 juli 2008 en blijkt eveneens dat de advocaat van verzoeker op 7 augustus 2008 (ontvangen door de stad Antwerpen op 14 augustus 2008) in een aangetekend schrijven naar DVZ Antwerpen opmerkt dat hij nog geen brief ontving waaruit blijkt dat de aanvraag werd overgemaakt aan DVZ Brussel en hierbij het Nigeriaans paspoort van verzoeker voegt aan zijn aanvraag van 10 maart 2008. Op 13 augustus 2008 stuurt de advocaat van verzoeker een kopie van het paspoort ook rechtstreeks naar DVZ Brussel met een begeleidend schrijven waarin hij uitdrukkelijk melding maakt van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 maart 2008 en duidelijk stelt dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag nog niet over een paspoort beschikte, doch dat hij dit document inmiddels heeft verkregen en het dan ook in bijlage toevoegt. Tevens vermeldt de brief *“in dit opzicht dient u huidig schrijven expliciet te beschouwen als een eerste aanvulling van mijn verzoek van 10 maart 2008”*.

Gezien het identiteitsdocument overgemaakt werd aan de verwerende partij voordat deze een beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf nam, en het begeleidend schrijven, waarbij een kopie van het identiteitsdocument gevoegd werd, duidelijk de datum van de aanvraag vermeldt alsook de persoonsgegevens van verzoeker, kan gesteld worden dat het identiteitsdocument bij de aanvraag werd gevoegd.

Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker inderdaad voldeed aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Dienaangaande wenst de Raad er ook op te wijzen dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde bestaat om te vermijden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren, om zekerheid te scheppen aangaande de identiteit van de aanvrager.

De Raad benadrukt dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij de stad Antwerpen bij aangetekend schrijven. Verzoeker vulde zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aan met het identiteitsdocument en dit voordat de verwerende partij dienaangaande een beslissing had genomen. Verzoeker legde zijn identiteitsdocument voor bij de stad Antwerpen, alsook verstuurde hij een kopie van het identiteitsdocument aangetekend op naar DVZ Antwerpen en DVZ Brussel, telkens met een begeleidend schrijven waarin zijn naam, zijn geboortedatum, zijn O.V.-nummer, zijn adres alsook de datum van de aanvraag waarbij het paspoort dient gevoegd te worden, worden vermeld. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij zijn aanvraag zelf een document van de ambassade van Nigeria voorlegde dat zijn naam en adres vermeldt alsook een foto bevat, ter bevestiging van zijn Nigeriaanse nationaliteit.

De Raad stelt vast dat wanneer het administratief dossier reeds de aanvraag bevat en de aanvrager pas nadien, maar nog voor het treffen van een beslissing, zijn identiteitskaart overmaakt waarvan de gegevens overeenstemmen met de aanvraag en de overige stukken van het administratief dossier, niet kan aangenomen worden dat de identiteit van de aanvrager om verblijfsmachtiging onzeker is.

Aldus gezien er een identiteitsdocument voorlag voor het nemen van de bestreden beslissing, gezien het bij de aanvraag, weliswaar op een later tijdstip, werd gevoegd en gezien er niet kan gesteld worden dat de identiteit van verzoeker onzeker is, is de verwerende partij niet op kennelijk redelijke wijze tot de conclusie gekomen dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige aangevoerde schendingen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X door de Dienst Vreemdelingenzaken op van 9 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in uitvoering van de beslissing van 9 december 2008, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 december 2008.

Artikel 2

De vordering tot schorsing ten aanzien van de eerste bestreden beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, voor zover gericht tegen het op 23 december 2008 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.